

Limitacions d'alguns polítics sobre les religions

Dij, 11/06/2015 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

He vist la notícia que el proper dissabte, en la presa de possessió de l'alcalde de Barcelona, es vol ampliar la representació institucional de les tradicions religioses en aquest acte. A més del cardenal arquebisbe de Barcelona, es vol convidar a un rabí i un imam. El gest és positiu, perquè significa un reconeixement públic de la diversitat religiosa de la ciutat. No obstant, més enllà de la bona voluntat dels organitzadors de la cerimònia, la notícia evidencia l'oblit d'altres tradicions religioses força presents a la ciutat: protestants, ortodoxes, sikhs, budistes, entre altres. També ells formen part de la diversitat religiosa de la ciutat. La bona decisió queda matisada per aquesta omisió, segons les fonts de la notícia.

El perfil de les persones convidades manifesta un cert desconeixement del que són les religions. És normal que alhora de convidar un representant institucional de l'Església catòlica la decisió sigui convidar-ne la seva màxima autoritat catòlica de la ciutat: el cardenal arquebisbe, però en el cas de les altres confessions no té sentit convidar els ministres de cultes com a representants de les confessions. En el cas d'algunes de les confessions minoritàries convidades cadascuna atorga la seva representació a altres persones. Tant els jueus com els musulmans la representació religiosa l'ostenten els presidents de les comunitats religioses, i si estan associades els presidents d'aquestes federacions, però mai els seus ministres de cultes siguin rabins o imams.

Un altre cas de cultura religiosa contradictòria és la manifestada per la dirigent dels populars catalans en una recent entrevista a Catalunya Religió. Per una banda, es mostra crítica amb la decisió de celebrar un funeral catòlic per les víctimes de la tragèdia dels Alps, mentre per altra s'oposa frontalment al independentisme polític a partir de bandejar el principis catòlics. La seva línia argumental de base és que els catòlics ens hem d'estimar els uns als altres i això és contradictori amb les propostes del nacionalisme exclouent que, dut a l'extrem, significa *"una església catalana diferenciada"* a la qual també s'hi oposa. El seu amor inclusiu no esmenta, en cap moment, el dret a decidir com a dret reconegut a les persones i als pobles tal com s'expressa en la Doctrina Social de l'Església.

Els arguments de l'estimació inclusiva de la dirigent popular no s'estenen a altres aspectes de la pràctica política i social, com per exemple, l'acolliment a altres religions. En aquest sentit es taxativa al manifestar que el seu model sobre les religions no és basa en *"la multiculturalitat de religions"* perquè *"la majoria de persones estan arrelades a la religió catòlica"*. Sobre l'Islam: *"hi ha suficients mesquites a Catalunya"* i per això *"no s'ha de fer una mesquita a Barcelona, i molt menys a la Monumental"*. Segons aquesta dirigent popular, no es poden barrejar política i religió, de tal manera que *"l'Església catòlica no ha d'entrar en qüestions polítiques, ni ha de fer interferències polítiques"* curiosa apreciació de la realitat política d'un país en el qual, quan a l'Església catòlica no li agradaven o convenien algunes decisions del govern Zapatero ràpidament sortia al carrer en unes manifestacions on es barrejaven bisbes i dirigents populars.